

Arrest

nr. 228 978 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE RUYCK
Muinklaan 12
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 21 januari 2019 aan bij de Belgische ambassade in Islamabad om een visum gezinshereniging aan te vragen, dit als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 20 juni 2019 een beslissing tot weigering van afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing, die verzoekster op 24 juni 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Betrokkene kon zich niet beroepen op de richtlijnen van art 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter alinea 2.”

Overwegende dat op datum van 21/01/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van I.S., geboren op 01/02/1975, van Pakistaanse nationaliteit, om in België de heer F.M.T., geboren op 30/07/1958, van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Overwegende dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd werden:

Een attest van erkenning van handicap uitgaande van de FOD Sociale Zekerheid.

Een attest betreffende de rechten op tegemoetkomingen aan personen met een handicap waaruit blijkt dat mijnheer een inkomensvervangende tegemoetkoming alsook een integratietegemoetkoming ontvangt. Het globale maandbedrag dat mijnheer ontvangt zou 1016,81 euro bedragen.

Overwegende dat deze documenten in overweging kunnen worden genomen maar dat dergelijke som geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Aangezien de te vervoegen persoon daarenboven geen verdere informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42,§1, alinea 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd.[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij heeft de aanvraag geweigerd om reden dat volgens haar de inkomstenbewijzen van de referentiepersoon in aanmerking kunnen genomen worden, maar dat het bedrag ontoereikend is in het licht van de vreemdelingenwetgeving

Daar werd tevens aan toegevoegd dat: “aangezien de te vervoegen persoon daarenboven geen verder informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42, § 1. alinea 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen ”.

Dit is echter flagrant onjuist, gezien het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekster dd. 10.12.2018, waar de voorwaarde van het hebben van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen werd aangekaart en de raadsman daarbij tevens de behoefteanalyse deed, waaraan overigens ook nog een uitgebreid stukkenbundel werd gevoegd (stuk 2).

Het is dan ook duidelijk dat er wel degelijk gegevens, informatie en stavingsstukken bezorgd werden door verzoekster, die bovendien verduidelijkt en toegelicht werden, en op basis waarvan verwerende partij een behoefteanalyse kon maken en tot de vaststelling kon komen dat in die omstandigheden de inkomsten van de referentiepersoon wel degelijk voldoende zouden zijn.

De materiële motiveringsplicht en artikel 42, §1 Vw. zijn derhalve geschonden door verwerende partij. [...]”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.5. Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing dat zij geen verdere informatie heeft verstrekt over haar “behoeften”, die kan worden aangewend in het kader van de behoefteanalyse. Zij stelt dat haar advocaat op 12 december 2018 een begeleidend schrijven heeft opgesteld, waarin een behoefteanalyse werd gemaakt en waaraan een uitgebreide stukkenbundel werd gevoegd. Verzoekster stelt dat zij ter voorbereiding van haar visumaanvraag een beroep had gedaan op een advocaat en dat zij haar schrijven en de stukkenbundel heeft overgemaakt toen zij een visum gezinshereniging aanvroeg op 21 januari 2019. De betrokken advocaat legt in het schrijven uit dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen van meer dan het wettelijk voorziene minimum van 120 % van het leefloon maar zij somt elementen op waaruit moet blijken dat het gezin wel kan rondkomen met een lager bedrag, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. Het geheel wordt ondersteund met stukken. Verzoekster voegt voormeld begeleidend schrijven en de stukkenbundel bij haar synthesesmemorie (stuk 2 van de inventaris der stukken).

3.6. Dit begeleidend schrijven van de advocaat en de stukkenbundel die het ondersteunt, zitten niet in het administratief dossier. In het administratief dossier zit echter wel een stuk opgesteld door de Belgische ambassade in Islamabad. Het document stelt in de aanhef dat het verzonden werd op 21 januari 2019 naar de Dienst Vreemdelingenzaken en ingevoerd werd op 23 januari 2019. Het betreft commentaar bij de visumaanvraag van verzoekster. Hierin kan onder meer gelezen worden, “concernant revenus voir lettre avocat”. Dit wijst erop dat er ter ondersteuning van de visumaanvraag een brief van een advocaat werd overlegd met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon zoals verzoekster het voorhoudt. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het verloren gaan van gegevens bij de informatie-uitwisseling tussen de betrokken ambassade en de Dienst Vreemdelingen-

zaken. Evenmin mag verzoekster het slachtoffer worden van het gebrek aan datering van de brief van de advocaat door de ambassade in Islamabad. Nog minder kan verzoekster het slachtoffer zijn van de samenstelling van het administratief dossier. De verwerende partij heeft geen verweernota ingediend met duiding over de brief van de advocaat waarvan de ambassade in Islamabad gewag maakt.

3.7. Verzoekster kan gelet op dit alles dan ook worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door geen rekening te houden met de brief van haar advocaat van 12 december 2018.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA